

Sẽ rất thú vị nếu đặt ra câu hỏi: liệu Franklin D. Roosevelt có thể phát triển phong cách lãnh đạo độc đáo của mình nếu không có quãng thời gian dài một mình khi chữa trị bệnh bại liệt? Harry Truman cũng dành rất nhiều thời gian một mình lúc còn nhỏ lẫn lúc trưởng thành trong nông trang Missouri. Nelson Mandela từng dành hầu như cả thời gian ngồi tù 27 năm của mình để suy ngẫm và viết lách trước khi được phóng thích và nhận giải Nobel Hòa bình năm 1993, trở thành Tổng thống Nam Phi năm 1994.

Những trường đại học hàng đầu yêu cầu các giáo sư chỉ được lên lớp nhiều nhất là 5 giờ một tuần, để họ còn có thời gian suy nghĩ.

Rất nhiều giám đốc kinh doanh thành công bị bao vây bởi trợ lý, thư ký, các cú điện thoại, các bản báo cáo. Nhưng hãy quan sát họ trong suốt 168 tiếng một tuần và 720 giờ một tháng, bạn sẽ thấy họ luôn dành một khoảng thời gian đáng kể để ngồi một mình suy nghĩ, không bị gián đoạn bởi bất cứ ai hay việc gì.

Điểm mấu chốt chính là: một người thành công, dù trong bất cứ lĩnh vực nào, đều dành thời gian *để tự đối thoại với bản thân mình*. Các nhà lãnh đạo thường sử dụng khoảng thời gian này để ghi nhớ và nối kết tất cả các mảnh của một vấn đề lại với nhau, tìm ra cách giải quyết, vạch kế hoạch và ở một giai đoạn nào đó, phát huy khả năng suy nghĩ sáng tạo tuyệt vời của họ.

Một số người không thể phát huy hết khả năng lãnh đạo tài tình và sáng tạo của mình chỉ vì họ hỏi ý kiến của tất cả mọi người, nhưng lại “quên” hỏi chính mình. Bạn biết đấy. Họ là